

תת"ע 9669/03/19 - אדם סלאיימה נגד מדינת ישראל, מלשכת תביעות תעבורה אשדוד מחוז דרום

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 9669-03-19 מדינת ישראל נ' אדם סלאיימה

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי

המבקש:

אדם סלאיימה
באמצעות ב"כ עו"ד כנאן עדוי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד דגנית שחר
מלשכת תביעות תעבורה אשדוד מחוז דרום (משטרת ישראל)

החלטה

בפניי בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**") שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דן בהיעדרו של המבקש.

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 14.11.18 נערכה כנגד מר אדם סלאיימה (להלן: "**המבקש**" או "**הנאשם**") הודעת תשלום קנס שמספרה 30152953797 (להלן: "**הדו"ח**") בסך של 500 ₪ וכן נרשמו לחובתו 4 נקודות.
2. ביום 15.11.18 חתם המבקש על בקשה להישפט על העבירה נשוא הדו"ח ובהמשך לבקשה זו נפתח ההליך דן.
3. ביום 1.7.19 התקיים דיון אליו לא התייצב המבקש, ולאחר שהוצג אישור משלוח דבר דואר רשום, הורשע המבקש (בהיעדרו) בעבירה שיוחסה לו ונגזר עליו תשלום הקנס המקורי, קרי 500 ₪ (להלן: "**פסק הדין**").
4. ביום 27.7.20 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול פסק הדין.

ב. טענות הצדדים:

5. לטענת המבקש, הוא לא ידע על מועד הדיון ולא קיבל שום זימון למשפט.
6. עוד טוען המבקש כי סיכויי ההגנה גבוהים.
7. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי היא פעלה על פי דין ושלחה למבקש זימון לדיון לכתובת שצוינה על

ידו בבקשה להישפט. אולם, דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". בהקשר זה מפנה המשיבה לחזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: "**התקנות**") המחייבת את משלוח ההודעה בדואר רשום אך אינה מחייבת ביצוע מסירה אישית.

8. כך גם, לטענת המשיבה, המבקש טוען טענה כללית, בעלמא, לפיה לא ידע על מועד הדיון, אך נמנע מלצרף כל מסמך לעניין אי התייצבותו.

9. זאת ועוד, לטענת המשיבה לא התקיימו נסיבות הגורמות לעיוות דין למבקש עקב אי ביטול פסק הדין והעונש שהושת עליו מצוי בתחום הענישה ההולם. בהקשר זה מפנה המשיבה לכך שהקנס שהושת על המבקש הוא הקנס המקורי.

10. כמו כן, המשיבה מדגישה כי דברי המבקש, כפי שהם עולים מהדו"ח עצמו ("אני מצטער אתה צודק באמת לא נתנו לי להיכנס") מהווים ראשית הודיה.

ג. דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות.

11. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

12. כלומר, תחילה יש לבחון אי מתי הומצא לנאשם פסק הדין ואם טרם חלפו שלושים ימים ממועד ההמצאה כאמור. ככל שחלף מניין הימים, על בית המשפט לבחון האם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

13. לאחר מכן, לגופה של הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליא**").

14. בענייננו, המבקש נמנע מלציין בבקשתו מתי הומצא לו פסק הדין ולפיכך גם אין לדעת אי מתי יש להתחיל במניין שלושים הימים העומדים לרשותו לשם הגשת בקשה מעין הבקשה דנן. מעבר לכך, מתגובת המשיבה עולה כי היא מתנגדת לבקשה ולפיכך ברי כי הבקשה הוגשה שלא בהסכמת התובע. דברים אלה מקבלים משנה תוקף שעה שחלפה למעלה משנה מאז המועד בו ניתן פסק הדין ועד למועד בו הוגשה הבקשה דנן. במצב דברים זה ובהתאם להוראת החוק, די בכך כדי להוביל לדחיית הבקשה על הסף. כך בעיקר שעה שמדובר בבקשה המבוססת, רובה ככולה, על הטענה העובדתית לפיה המבקש לא ידע על מועד הדיון ולא קיבל הזמנה למשפט, אך המבקש נמנע מלתמוך אותה בתצהיר מטעמו.

15. אולם, אף בחינת הבקשה לגופו של עניין מובילה למסקנה כי דינה להידחות.

16. ראשית - באשר לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון בעניינו, הרי שכל טענה המבקש מתמצה בכך שלא קיבל זימון לדיון ולא ידע על קיומו. אולם, בטרם ניתן פסק הדין, הוצג בפני בית המשפט

אישור על משלוח דבר דואר רשום. ודוק, בהתאם לחזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות, די בכך שחלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה ההזמנה למשפט בדואר רשום כדי לקבוע כי היא הומצאה כדין "גם בלא חתימה על אישור המסירה".

17. זאת, כאשר לא עלה בידי המבקש להוכיח שלא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה. כך לדוגמה, המבקש לא טען, וממילא גם לא הוכיח, כי הכתובת אליה נשלחה ההזמנה אינה הכתובת שלו (מעבר לעובדה שכתובת זו צוינה על ידי המבקש עצמו בבקשה להישפט) וכן, כאמור לעיל, מנע מלתמוך טענתו לפיה לא קיבל את ההזמנה למשפט ולא ידע על קיומו של הדיון בתצהיר מטעמו.

18. שנית - באשר לחשש מפני עיוות דין, לא ניתן להתעלם מכך שלא הועלתה על ידי המבקש כל גרסה של עיוות דין בכל הנוגע לעבירה שבוצעה על ידו, מלבד טענה כללית לפיה "סיכויי ההגנה של המבקש גבוהים" (ראו לעניין זה רע"פ 10200/03 **שחוח נ' מדינת ישראל** (4.12.03)). זאת, כאשר דברי המבקש בזמן אמת, כפי שהם עולים מהדו"ח עצמו, אכן עשויים להוות ראשית הודיה בביצוע העבירה. בנסיבות אלו וכן בהתחשב בכך שהושת על המבקש הקנס המקורי בלבד, איני סבורה כי קיים חשש מפני עיוות דין ככל שהבקשה לביטול פסק הדין תידחה.

19. **לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין שניתן ביום 1.7.19 נדחית.**

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אב תש"פ, 13 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.